

ДЖАНИ РОДАРИ ВСИЧКО ЗАПОЧНА ОТ ЕДИН КРОКОДИЛ

Превод от италиански: Д. Петколичев, 1971

chitanka.info

На двайсет и трети март в девет часа сутринта, кога то бях останал в къщи сам, се позвъни. Отворих вратата и пред себе си видях... крокодил.

Хвърлих бегъл поглед и забелязах, че необикновеният гост е облечен в нов тъмнокафяв костюм и бяла риза на сини ивици. На главата си носеше велурена шапка, а на носа — очила с рамка от костенурка. Можех да забележа също ослепително-зелена вратовръзка и черни обувки. А след това... след това ръцете ми затвориха вратата и закачиха верижката.

Аз съм журналист и съм свикнал с всевъзможни посетители. Но да си призная, посещението на крокодила, при това без да ме предупреди, за мене бе малко неочаквано.

„И защо ли държим портиерка? — помислих с досада. — Не стига, че по цели часове брои колко пъти са кихнали съкооператорите на първия и втория етаж, но намислила да пуца през централния вход и обитателите на зоологическата градина“.

— Господине — прошепна зад вратата почти човешки глас, — изслушайте ме, моля, не съдете по външния вид.

— Приемам, само ако сме се договорили предварително — твърдо отговорих аз.

— Разбира се, разбира се. Но вие сте ми крайно нужен...

— Не се съмнявам ни най-малко. Но ви съветвам за вечеря да изберете друг съкооператор. Мършав съм до невъзможност. — Тежа само петдесет и седем килограма, и то с дрехите. Освен това жена ми много пази персийския килим. Когато ме изядете и по навик почнете да плачете, сълзите ще замърсят безценния килим. А с жена ми, знайте, шега не бива.

— Господине, съжалете ме, пуснете ме. Преследват ме.

— Нима! Пазачите на зоологическата градина най-после ще ви хванат и отведат в басейна.

— Кълна ви се, аз не съм от зоологическата градина. Чували ли сте някога крокодил да е говорил с човешки глас?

— Не — трябваше да призная аз.

— Ето. Само това трябваше да Ви успокои.

— При затворена врата и зареден пистолет се чувствавам напълно спокоен.

Пистолетът ми в действителност лежеше мирно в чекмеджето на писмената маса, но моят изплашен посетител, разбира се, не можеше да знае, че лъжа.

— Моля ви, отворете, смърт ме застрашава.

Гласът му звучеше толкова жално, че аз трепнах.

— Почакайте за минута — казах.

— Побързайте, за бога!

Изтичах до писмената маса, извадих пистолета, проверих зареден ли е и се върнах в коридора.

— Отворете, в противен случай ще бъде твърде късно.

— За мене никога не е късно — отбихах неговите настоявания, като откачвах верижката.

Крокодилът мълниеносно се вмъкна през вратата. Забелязах, че под мишницата си държи голяма кожена чанта, а от джобчето на палтото му се показва лилава кърпичка.

— Благодаря ви — каза крокодилът, като се строполи на дивана и изтриваше потта си с ужасна носна кърпичка. — Повярвайте, няма да съжالياвате за благородната постъпка. Другарите ми са много силни и не забравят оказаните им услуги.

— Значи, вие не сте сам? — вцепенен от ужас попитах. — Няма ли да ми съобщите, че всички нилски крокодили са дебаркирали в Италия и всеки от тях носи в джоба си моя адрес?

— Не съм от Нил, уважаеми господине. Аз съм от планетата Дзерба.

— Така значи! Следователно, вие, ако така мога да се изразя, сте космически крокодил?

— Учудването ви ми е ясно. Зная, че тук крокодилите живеят безсмислено в реки и басейни на зоологически градини. А на планетата Дзерба ние, крокодилите, в течение на хилядолетия сме достигнали високо равнище на цивилизация.

— Е, а хората?

— На Дзерба няма хора. Цялата планета принадлежи на нас, крокодилите.

— Радвам се. Гледам, вие там произвеждате отлични вратовръзки.

— Ние правим вратовръзки от всички цветове, но лично аз нося само зелени. Това е моят фирмен знак.

— А, вие, значи, се занимавате с търговия?

— А съм представител на фирмата „Дзербини“, която произвежда прочутия сапунен прах за перални. Девизът ни е: „От кир следа не ще остане, дето сапун «Дезербини» мине“. Пристигнах на земята с нарочно поръчение — да изуча какви перспективи има да продаваме на земляните нашата продукция. Става дума, разбира се, за предварителен сондаж. Поръчано ми е да проуча възможността за пласмент, цените, евентуалните конкуренти и т.н.

— Започвам да се досещам — прекъснах го. — Търсят ви наши фирми, които произвеждат сапунен прах. Може би ще се възползват, моля да ме извините, от вашия не много привлекателен вид и да ви затворят в зоологическата градина? Уви, драги, живеем в печално време, когато в конкуренцията всички средства са добри.

— Не, не, грешите. Аз не съм изложен на такава опасност, поне в дадения момент. Аз се материализирах едва преди половин час в тавана на вашия дом. Вие сте първият земен жител, с когото влязох в контакт. Съвсем случайно и, разбира се, поради крайна нужда. Опасността иде от жителите на планетата Морва.

Подскокнах в креслото си, сякаш ме бодна игла в седалището.

— Нима още на една планета владетели са крокодили?

— Уви, не, господине. На Морва цялата власт принадлежи на чудовища. И което е по-лошо, морвианци също произвеждат сапунен прах. По качество той отстъпва много на нашия, повярвайте на мене, специалист с двадесет и пет годишен стаж. Но морвианци също възнамеряват да проникнат в пазарите на Земята.

— Може би във Вселената за нас, жителите на Земята, се е затвърдило мнението, че сме мръсници — забелязах не без сарказъм.

Но пратеникът на планета Дзерба не долови иронията. Той каза, че само преди няколко минути едва избягнал засада на двама морвианци.

— Ако ме пипнат, ще загина, а Земята би пропаднала.

— Искате да кажете — би пропаднала за вашата фирма?

— Не, цялата Земя ще пропадне. Вие, жителите на Земята, не познавате жителите на Морва. С усещания и сила ще ви заставят да купувате фантастично количество от техния отвратителен сапунен прах. Вашата икономика ще западне напълно. Ще почнат глад, война, въстания. И тогава...

— А знаете ли, любопитен субект, че ние си имаме много хубав сапунен прах и нямаме нужда нито от крокодили от планетата Дзерба, нито от... Впрочем какви животни управляват на планетата Морва?

— Там упра...

Но в този момент рязко се позвъни.

— Те са! — прошепна крокодилът, като скокна от креслото. — Моля ви се, скрийте ме.

— Да, но това е може би пощенският раздавач или инкасаторът на газ.

— Не, те са! Познавам ги по дъха. За бога, скрийте ме в шкафа.

— Чуйте, хрумна ми чудесна идея! Съблечете се, и аз ще ви поставя във ваната. Ще кажа, че сте мой собствен крокодил.

Крокодилът почервеня.

— Срамувам се да се съблека напълно. Пък и е неприлично.

— Намерихте кога да разсъждавате за приличие!

Въведох крокодила в банята и тръгнах към вратата.

— Какво обичате, господа? — попитах аз като се прозявах. Нека неканените гости мислят, че току-що съм се пробудил.

На стълбищната площадка стояха два пуяка. Веднага разбрах това, при все че бяха облечени с червени фракове и на главите си носеха жълти цилиндри.

— Навярно сте свикнали да ви посещават пуяци? — насмешливо попита единият.

— Само за празник — отговорих. — Но аз съм свикнал да ги виждам добре препечени, гарнирани с картофи и кремонска горчица.

— Много остроумно и крайно неправдоподобно — каза вторият морвинец. — Впрочем фактът, че никак не се учудихте, облекчава работата. Били сте предупредени от по-рано и значи представител на фирмата „Дзербини“ се намира във вашия дом. Веднага посочете, къде се крие.

— Какво смятате да правите? — отново се прозинах и запитах аз.

Вторият морвинец не ме удостои да ми отговори, промъкна се в приемната и почна да оглежда квартирата ми.

— Чуйте, това се нарича нарушаване неприкосновеността на жилището!

Тогава в стаята влезе и първият морвинец, глътна силна струя въздух и решително се насочи към банята.

— Кой се крие там? — запита той, като дърпаше вратата.

— Там се къпе моят крокодил. И това изобщо не ви засяга.

— Ах така, вашият крокодил? Браво, браво! Откога крокодилите се къпят в баня и затварят вратата с ключ?

— Моят винаги. Неприятно му е, ако чужд човек влезе в банята, когато се къпе.

Морвинецът буквално ме изгори с гневния си поглед. Той клъвна с човката си вратата и тя за миг се превърна в шепа димяща пепел.

— Е, ти вече прекаляваш! — възкликнах. — За такива неща пращат в затвора! Вие ско...

Млъкнах, без да довърша думата си — във ваната мирно се плискаше розово слонче. То старателно триеше гърба си с четка на дълга дръжка. Слончето радостно започна да тръби и със силна струя сапунена вода обля морвинеца.

— Това вие наричате крокодил? — запита с дрезгав глас първият морвинец, като изтриваше очите си с бомбето.

— Не, това е слон! — признах. — Но името му е Крокодил. Какво чудно има тук? Със същия успех бих могъл да го нарека Юмбо, Дум-Дум и Навуходоносор.

— Трябва да вземем и двамата — каза вторият морвинец. — Този тип явно лъже.

— Нямаме време да се занимаваме със слонове — отговори вторият. — Проклетият дзербинец пак се изплъзна.

— А вратата? Кой ще ми заплати вратата? — почнах да протестирам като ги изпращах към изхода.

— Пратете сметката на фирмата „Дзербини“ — със самодоволна усмивка отговори по-възрастният морвинец. Готов бях да го удуша за тия думи. Като се разделих с пуяците, се върнах бегом в банята. В огледалцето видях очите си, които бяха станали кръгли, и зиналата си от учудване уста: розовото слонче беше изчезнало.

Нов звън ме накара да се опомня.

— Кой е още там? — яростно започнах да викам. — Тука няма нито крокодили, нито пуяци, нито слонове, нито хипопотами!

Но все пак трябваше да отворя. Крокодилът от Дзерба се промъкна през вратата и промърмори:

— Извинете, забравих си чантата.

— Нали вие бяхте във ваната? — хванах го за палтото.

— Да, но там те биха ме хванали! Аз излязох на тавана през прозореца.

— А малкият розов пахидерм?

— Простете, как казахте?

— Казах, че във ваната седеше слонче, на което впрочем не съм давал разрешение да използва четката ми.

Крокодилът се отпусна на килима и горчиво заплака.

— Сега не бива да се връщам на планетата Дзерба.

— Слушайте, имам ли право да зная какво става в моята вана? Обяснете ми какво значи всичко това.

— Слонът е агент на фирмата „Пес“ от планета Дзока. Те са истински негодници. Ние се мъчим, търсим, намираме нов пазар за пласмент, подготвяме почвата. А след това се явяват тези нехранимайковци и продават своя сапунен прах на половин цена.

Дзербианецът плачеше горчиво.

Неочаквано забелязах с ужас, че рони сълзи върху любимия персийски килим на жена ми.

— Нещастнико! Какво направихте! Махайте се и вече да не ви виждам!

Той вече се спусна по стълбата, когато аз го догоних.

— Кажете, защо все пак морвианците не познаха в слона свой конкурент от планета Дзока?

— Дзокианци не са слонове. Те са леопарди. Само на мене са известни техните трикове с превъплъщения. Но голяма ли печалба имам аз от това? Прощавайте, господине, прощавайте!

По-късно се посочваха много хипотези по повод на това, което стана със Земята, но аз зная точно с какво започнаха нашите беди. Всичко започна от моя дом.

Уви, това, което се случи, знаете и вие.

Фирмите на морвианци, дзербианци и дзокианци стигнаха до извода, че по-добре е да прекратят конкуренцията и да се обединят. Те поделиха помежду си нашата Земя. И сега нея, бедната, не можем да я познаем!

Дзербианци получиха като монополно владение Европа и Африка. Вижте в какво превърнаха Алпите! Къде е Монблан и Червино? На мястото на старите непристъпни планини, могъщи ледници, прекрасни планински долини се вижда изрязан в скалата

гигантски надпис: „От кир следа не ще остане, дето сапун «Дзербини» мине“. Нощем даже от Луната може да се види. Какво да се прави, ерата на междупланетната реклама!

Морвианци и дзокианци подложиха на същото поругание и останалите континенти. Цялата Земя се превърна в гигантско рекламно кълбо.

Звездите на небето се построяват нощем в строг ред, за да прославят с една-единствена фраза продукцията на фирмата „Дзермодзок“, която произвежда нов вид восък за натриване подовете.

Голямата мечка вече не съществува — отрязаха дъното на колата, за да може по-лесно да се разбере мъдрото изречение на фирмата, което всяка вечер светва на Млечния път:

„Восъкът — вълшебник ПИРИПЮ ще ощастливи всяко семейство“.

Публикувано във вестник „Технически авангард“, броеве
96,97/1971 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.